

РЕШЕНИЕ

№ 2589

гр. София, 20.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 16.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11999** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е по жалба на министъра на вътрешните работи, с адрес: гр. С., подадена чрез юриск. В. Т., срещу решение № ППН-01-116/2018 г. от 10.09.2019 г., с което, на основание чл. 83, §-4, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент ЕС 679/2016 е наложено на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни по смисъла на чл. 29, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи, административно наказание - глоба в размер на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева) за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 25, ал.

1 от Регламент ЕС 2016/679.

Наказанието е наложено за това, че министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, не е предприел необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на лицето Д. Р. от неправомерно предоставяне или предприетите такива са явно недостатъчни, предвид обстоятелството, че служебно известна информация е предоставена от служител на администратора на трето лице, което няма отношение към инцидент, с който е сезирано МВР.

В жалбата се твърди, че административният акт в оспорваната му част е постановен в

противоречие с материалноправни норми, при съществени нарушения на адм. – производствените правила, като се иска отмяната му. В с.з. се представлява от юриск. Т., която поддържа жалбата, претендира юриск. възнаграждение.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни изразява становище по жалбата като счита същата за неоснователна в с.з. чрез юриск. П., претендира разноски за юриск. възнаграждение.

Заинтересуваната страна Д. С. Р., редовно призована, не се явява, не се представлява, представя подробно писмено становище.

Съдът като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и извърши проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Комисията за защита на личните данни е сезирана с жалба, подадена от Д. Р. с изложени твърдения за неправомерно обработване на личните ѝ данни от служител в РГТУ - А.. Жалбоподателката сочи инцидент от 08.12.2017 г. случил се по време на пътуване към [населено място], при който член на приятелско семейство на Р. е жестоко пребит от неизвестен извършител от ромски произход с неадекватно и агресивно поведение както и, че извършителят е избягал от мястото на инцидента, а за случилото се е подала сигнал на телефон 112, откъдето била насочена за съдействие към местното РГТУ - А., в което подала жалба за инцидента. Твърди се, че още същата вечер след инцидента, при връщане от РПУ- А., получава обаждане на мобилния си телефон от непозната жена, която се обръща към нея по име и фамилия. Сочи, че в последствие узнава, че жената е присъствала на инцидента и е майка на извършителя, а данните на Р. е получила от дежурния полицаи в РПУ - А., за да се извини за случилото се.

Жалбата е подадена до Министерство на вътрешните работи, откъдето е препратена в КЗЛД за разглеждане по компетентност, ведно с приложенията към нея и копие на становище рег. № 4575р-369/07.02.2018 г. на Инспектората към МВР и справка рег. № 365р-5530/05.02.2018 г. по описа на ОДМВР - В..

От МВР е изискано писмено становище и относими по случая доказателства.

В отговор е депозирано становище за неоснователност на жалбата. Сочи се, че от извършена по случая проверка е установено, че И. И., в качеството си на младши оперативен дежурен в РУ-А. е предоставил телефонен номер на жалбоподателката Д. Р. на друго лице, като „не са събрани достатъчно данни И. да е предоставил имената на тъжителката" на това лице. В тази връзка проц. представител сочи, че не се касае за обработване на лични данни, доколкото само чрез информация за телефонният номер на лицето същото не може да бъде идентифицирано. Към становището не са приложени доказателства.

На проведено на 13.03.2019 г. заседание жалбата е приета за процесуално допустима и като страни в производството са конституирани: жалбоподател - Д. С. Р. и ответна страна - министъра на вътрешните работи, а качеството му на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 7 от Общия регламент ЕС 2016/679 и чл. 29, ал. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи. Насрочено е открито заседание за разглеждане на жалбата по същество на 08.05.2019 г., за което страните са редовно

уведомени, като им е указано разпределянето на доказателствената тежест в процеса. С оглед изясняване на случая от правна и фактическа страна от ответната страна са изискани заверено копие на сведение на полицейски служител И. И. от РПУ-А., дадено по случая, сведение дадено от Г. Г., записи на проведените разговори, включително на този проведен с Г., цитирани в справка рег. № 365п-5530/05.02.2018 г. по описа на ОДМВР - В. и докладна записка за изслушания запис.

В отговор и с писмо ППН-01-1!6#8/10.04.2019 г. са предоставени писмено сведение от И. И. от 23.01.2018 г., писмено сведение от Г. Г. от 17.01.2018 г. и докладни записки рег. № 365р-4349/30.01.2018 г. и № 365р-4351/30.01.2018 г.

На проведено на 08.05.2019 г. заседание на КЗЛД, жалбата е разгледана по същество. В заседанието юриконсулт Т. потвърждава, че телефонният номер е предоставен във връзка с пътнотранспортно произшествие, което е документирано от органите на МВР с цел „да се извини лицето на другото лице“ както и, че от извършената по случая проверка не е установено да са предоставени други данни, освен телефонният номер на жалбоподателката.

В решението се посочва, че при постановяването му е отчетена настъпилата в периода от извършване на твърдяното нарушение и подаване на жалба в КЗЛД до разглеждането ѝ по същество, промяна в правната рамка в областта на защита на личните данни и факта, че от 25.05.2018 г. се прилага Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и обстоятелството, че от 02.03.2019 г. е в сила Закон за изменение и допълнение на Закона за защита на личните данни. Сочи се също така, че Регламент (ЕС) 2016/679 има пряко действие, а юридически факти и породените от тях последици настъпили преди прилагане на Регламента, следва да се преценяват според материалния закон, който е бил в сила към момента на тяхното възникване. Твърди се, че такива са материалните разпоредби, разписани в ЗЗЛД в редакцията преди 02.03.2019 г., с оглед обстоятелството, че юридическите факти и правните последици свързани с обработването - предоставянето на данните е извършено на 08.12.2017 г. Отчита се, че разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен) кореспондира с разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от Регламента и не ѝ противоречи. В чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), но приложим към момента на обработване-предоставяне е предвидено задължението на администратора да предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

Сочи се, че съгласно легалното определение на чл. 4, ал. 1 от Регламент ЕС 2016/679, респективно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен) имената и телефонният номер на дадено лице безспорно имат качеството на лични данни, а предоставянето им на трето лице е действие по обработването им и следва да се осъществява съобразно разпоредбите в сферата на защита на личните данни - ЗЗЛД и Регламент ЕС 2016/679 при приемане от страна на администратора на лични данни на необходимите технически и организационни мерки за защита на данните от случайно или незаконно унищожаване, от случайна загуба, или от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

Приема се, че от събраните по преписката доказателства се установява, че на 08.12.2017 г. жалбоподателката Д. Р. е депозирала в РУ - А. писмено сведение за

инцидент случил се същия ден по време на пътуване към [населено място], при който член на приятелско семейство на Р. бил жестоко пребит от неизвестен извършител от ромски произход с неадекватно и агресивно поведение. Видно от съдържанието на сведението е, че в него се съдържат три имена, единен граждански номер и адрес на Р., посочен е и телефонен номер - [ЕГН]. По случая е образувана преписка след подадена от Р. жалба до Министерство на вътрешните работи с вх. № 812102-3041/2017 г. с предложени за изпращане по компетентност в ВРП.

Приема се, че вечерта на 08.12.2017 г., след депозиране на сведението от г-жа Р. в РУ-А., И. С. И., в качеството си на младши оперативен дежурен в РУ-А. ка смяна от 08:30 на 08.12.2017 г. до 08:30 на 09.12.2017 г., е предоставил по телефон посочения в сведението телефонен номер на Р. на Г. К. Г. - майка на извършителя на нарушението. От събраните по преписката доказателства, в частност писмени сведения, дадени по случая, се установява, че телефонния номер е предоставен в хода на телефонен разговор осъществен между Г. и дежурния И., иницииран от телефонно обаждане на Г. в РУ-А. с искане на информация за контакт с подателя на сведението за инцидента, с мотив Г. да се извини за случилото се. Действията на И. са квалифицирани като нарушение на „чл. 13, буква „л“ от Етични кодекс за поведение на държавните служители в МВР конфиденциалност поведение, съобразено с международните принципи за защита на данните и националното законодателство, гарантиращо неприкосновеността на личността и лични жифет на гражданите, посредством опазване на фактите /или сведенията, станали известни на служителя при или по повод изпълнение на служебни задължения“.

В крайна сметка се приема, че от събраните по преписката доказателства се налага извода, че твърденията на жалбоподателката за неправомерно обработване на личните ѝ данни - имена и телефонен номер, в хипотезата на предоставянето им от служител на МВР на трето лице, са основателни. Сочи се, че данните - имена, адрес, единен граждански номер и телефонен номер, са събрани законосъобразно - за целите на сезиране на компетентните органи -- МВР за извършено престъпление и образувана по случая проверка.

В решението се приема, че предвид на събраните по преписката доказателства се налага извода, че администраторът на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на жалбоподателката от неправомерно предоставяне или предприетите такива са явно недостатъчни, предвид обстоятелството, че служебно известна информация е предоставена от служител на администратора на трето лице, което няма отношение към инцидента с който е сезиран МВР. С оглед характера и вида на констатираното нарушение и обстоятелството, че същото е довършено, Комисията приема, че следва да се наложи корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламента, а именно: глоба на администратора - министъра на вътрешните работи за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 25, ал. 1 от Регламента, като счита, че останалите корективни мерки са неприложими в случая по аргументи, още повече че арушението е довършено с акта на своето извършване и е неотстранимо. Сочи се, че при определяне на размерът на глобата и в съответствие с условията по чл. 83, ал. 2 от Регламента, е съобразено, че нарушението е първо за администратора и се касае за нарушение на правата на едно лице като предоставените данни не са чувствителни, респективно обработването не касае специална категория лични данни.

В резултат на установените факти и обстоятелства в административното

производство, адм. орган намира, че е нарушена нормата на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, според която администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване".

Така, на основание чл. 83, §-4, буква „а" във връзка с чл. 58, § 2, буква „и" от Регламент ЕС 679/2016, е наложено на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни по смисъла на чл. 29, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи, административно наказание - глоба в размер на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева) за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 25, ал.1 от Регламент ЕС 2016/679.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена е в преклузивния 14-дневен срок, същата е подадена от лице, притежаващо правен интерес като адресат на инд. адм. акт и срещу подлежащ на оспорване такъв акт. По същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 23, ал. 1 от Закона за защита на личните данни според която администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване".

Жалбоподателят - министъра на вътрешните работи притежава качеството на администратор на лични данни по смисъла на чл. 29, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи.

Спор между страните по отношение на фактите, установени в хода на адм. производство, с изключение на предсоставянето на имената на подателя на жалбата Д. Р., не съществува. Съдът намира, че същите са правилно установени от административния орган, в съответствие със събраните доказателства, вкл. и по отношение на последното обстоятелство.

В процесният случай, е извършено обработване на данните на Д. Р.. Установено е по делото допуснато нарушение на правата на жалбоподателката Д. Р. при обработване на личните ѝ данни в хипотезата на тяхната неправомерна употреба и предоставянена трето лице без нейно съгласие и без законово основание.

Възраженията на жалбоподателя са основателни.

Съдът намира, че въпреки правилно установеното осъществяване състава на нарушение на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, предвид допуснатото обработване на личните данни на Р., в хипотезата на тяхната неправомерна употреба и предоставяне, неправилно е наложено наказание, на основание чл. 83, §-4, буква „а" във връзка с чл. 58, § 2, буква „и" от Регламент ЕС 679/2016. Този регламент е в сила едва от 25.05.2018 г. като от 02.03.2019 г. е в сила Закон за изменение и допълнение на Закона за защита на личните данни. Всичко това е посочено от адм. орган. Нарушението е извършено към 08.12.2017 г., т.е. преди влизане в сила на тази норма.

Органът обаче не съобразява обстоятелството, че нормата на чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент ЕС 679/2016 е материално-правна, понеже касае размера на наложеното наказание и има действие за напред – ex nunc, по силата на Закона за нормативните актове, понеже липсва изрична норма, която да ѝ придава обратно действие. В случая наказанието следва да бъде наложено, на основание разпоредбата на чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛ, във връзка с чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД. Със същата се предвижда наказание от 500 лева до 5000 лева, което е по-благоприятно от предвиденото в действащата норма на чл. 83, §-4, буква „а“, което предвижда наказание до 10 000 000 евро. Това е съществено нарушение на производствените правила и води до неправилно приложение на материалния закон. Друго съществено нарушение на процесуалните правила е липсата на пълна и точна индивидуализация на наказаното лице. Посочва се единствено, че това е министъра на вътрешните работи. Това обаче е длъжност, която може да се заема от различни физически лица. Не става ясно кое именно е наказаното лице като не са посочени неговите три имена; ЕГН и други индивидуализиращи признаци. Това е безусловно необходимо в случаи като настоящия, когато се налага наказание „глоба“, с което се санкционира конкретно длъжностно лице, извършило нарушение към конкретен времеви период. Така не би могло да се установи на кое лице, изпълняващо длъжността министър на вътр. работи – към момента на извършване на нарушението, към момента на подаване на жалбата или към момента на влизане в сила на акта, се ангажира адм.-наказателна отговорност.

По изложените съображения подадената жалба следва да бъде уважена, процесното решение – отменено като неправилно и незаконосъобразно.

По делото се претендират своевременно разноски от жалбоподателя, поради което такива следва да се присъдят, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, с оглед изхода на спора, в размер на 100 лева за юриск. възнаграждение.

Предвид гореизложеното, съдът, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на министъра на вътрешните работи, с адрес: гр. С.,
РЕШЕНИЕ № ППН-01-116/2018 г. от 10.09.2019 г., издадено от Комисията за защита на личните данни, с което, на основание чл. 83, §-4, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент ЕС 679/2016 е наложено на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни по смисъла на чл. 29, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи, административно наказание - глоба в размер на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева) за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен), респективно чл. 25, ал.

1 от Регламент ЕС 2016/679;

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни, [населено място], да заплати на Министерство на вътрешните работи сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юриск. възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от

съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: